

Livsform t ex snigel

Om bönen och det obönhörliga

En läkningssaga av
CATHARINA STÅHLGREN

Tidigare utgivning på förlaget Axplock:

Den Blå Solen, prosa 2007

Nallehandboken, barnbok 2008

Om trädens placering, roman 2009

Hallonkameleonten, barnbok 2011

Förlagshuset Siljans Måsar

www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88097-67-5

© Catharina Ståhlgren

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Grafisk form och illustration: Lilla blå tornet

www.lillablatornet.se

Tryck: ScandBook AB, Falun 2018

www.scandbook.se

Del I

Landskapet var främmande.

För någon annan var det en hembygd. En hembygd att älska och vara stolt över. Men även för denna okända, som kanske fanns i något av husen, men inte syntes eftersom alla här höll sig gömda, var jorden och havet något annat än människan. Något skoningslöst. Enstaka gånger vänligt. Men alltid på sina egna villkor.

Och hennes egen kropp hörde dit. Fylld av nervtrådar som grenade sig som rötter i jorden. Den röda marken var sargad och uttorkad. Överallt låg kantiga stenbitar utslängda, som på en byggarbetsplats.

Vägen ringlade in i landskapet, oberäknelig som en orm. Ingen hade bemödat sig om att bygga skyddande kanter. De yttersta sidorna var halvt raserade, grus och trasig asfalt som kastade sig ner mot havet. De steg ur bilen och beundrade stupen.

Här fanns en låg liten mur framför deras fötter, den nådde bara upp till hennes smalben. Vad skulle hända om hon tappade andan och vinglade till? Om hon för ett ögonblick glömde bort att balansera hela världen genom sin tankekoncentration?

Hon kände sig som om hon hade tolv barn att skydda. Tolv barn som alla klättrade och kikade ner över kanterna. Och det var som om själva blickkontakten med havsytan långt därnere skulle dra

dem alla över kanten. De vackra vita skeppen som gled fram genom vattnet ville öka lockelsen och hon måste luta sig över muren och hålla fast i barnens fötter, byxor och klänningar och ändå tappade hon några av dem. Hon tappade dem för att hennes händer blev svaga som i en dröm, för att hon bara hade två händer och för att hon måste undvika blickkontakten med vattnets hårda förförelse.

Från bergstopparna inåt land löstes drakflygare ut. Deras drakar var utspända som näsvingar, genomlysta som torkat skinn i solen. Som silkespappersskinn mellan hennes utspärrade fingrar.

Hon stod vid bilen och såg ut. Hon hade silkespappersskinn, ett halvsekels utvakade ögon, och hon steg ståndaktigt fram på höga klackar. De höjde henne ytterligare några centimeter från marken. Hon pressade sig tätare intill bilen.

Bergen var inte solida. De kostade på sig dessa djärva former utan soliditet. Det måste sluta katastrofalt. Det syntes.

Hon noppade sin tröja och bet på naglarna medan bilen fortsatte in i landskapet. Det fanns inget föremål att sluta handen om som tröst. Vassa, taggiga meteoritstenar. Jordkokor. Var och en av dem var ett eget litet monsterlandskap. Ingen gick att hålla i. De stacks och vittrade sönder. De kunde inte bilda en hel, rund och fast form.

Det hade varit bättre med en ö av sand. Den hade från början bekant sin form. Lagt sig lågt och ödmjukt: Jag är bara sand ... Eller det rena hälleberget. Tryggt bottenlipat. Men detta, som när som helst gav vika ...

Hon försökte lugna sig: Rent praktiskt ... bilen kunde falla över kanten ... rent s-t-a-t-i-s-t-i-s-k-t, tänkte hon för att samla sig, förekom det säkert oftare här än i hennes hemtrakt, som var ett fromt slättlandskap med mjuka kullar. Det som hände statistiskt hände på så stort avstånd att man inte behövde vara lika rädd, det hände nästan inte.

Men det var inte bara stupen. Det var ödsligheten. På flera timmar hade inte en människa syntts till.

– Du är löjlig, sa mannen vid ratten, vi har bara åkt en halvtimme än. De har siesta. Men han hörde nästan själv till detta landskap. Han kunde varit en av drakflygarna eller en fåraherde som satt inne i ett av de små stenhusen man såg ibland. Kanske såg de på tv därinne. Formel 1.

Hon tittade misstänksamt på ett litet grått stenhus med trasiga väggar.

De osynliga, som bodde här, hade samlat av sina kantiga stenar och byggt gärdesgårdar. Ja, någon hade ändå byggt gärdesgårdar av dessa stenar. Det var det första som gav henne trygghet. Mönstren upp och ner över kullarna.

Hon försjönk i deras grå galler. En ordnad form. En välvilja.

Olivträden vred sina stammar utmed marken. I en del hagar lyste trädstammarna mörkröda ända upp till kronan. Boskapen hade ätit upp barken. Ändå levde träden. Det var också ett faktum att ta fasta på. Hon sökte alla små fakta hon kunde hålla i handen.

– Här finns kor, getter och får ... åsnor ... Kossorna är små och vita ...

– Mhm, sa han som satt bakom ratten.

Där vägen svängde stod en helgonfigur. Han stannade vid den därför att han visste att sådant intresserade henne. De steg ur bilen. Hon gick fram till den medan han tittade ut över havet och tog några steg av och an i terrängen. Helgonfiguren berörde henne inte. Men hon konstaterade att den hade färska blommor framför sig. Att någon av de osynliga gått hit med dem.

Han stod på behörigt avstånd och väntade på att hon skulle bli färdig. Han gav henne extra tid innan de fortsatte.

– Vem var det, frågade han sedan, artigt.

– Vem då, sa hon förvånad.

– Helgonet.

– Åh. Jag vet inte ... Franciscus, kanske ...

Denna andra, som betraktade landskapet som sin hembygd, hade ändå behövt sätta upp ett helgon och beveka det med blommor. Ja, det förstod man ...

– Tänk att de ger blommor till sina helgonbilder.

– Mhm.

– Tror du de är mycket rädda?

– För vadå?

– Jaa ... jag vet inte ...

– Äsch. De tycker om att ge blommor och de gillar sina helgon.

Hon hade en diffus invändning som inte kom över hennes läppar.

– Så enkelt är det, sa han och tog hårdare om ratten när han gasade i uppførsbacken.

Från ett av fälten innanför berget lyfte tusentals svarta fåglar och drog som en stor vinge genom luften. Hennes ögon vidgades inför deras rörelse och hennes blick landade på den röda trötta jorden som låg kvar i sin gärdsgårdsruta och frös efter fåglarnas uppbrott. Ensam. Brukad till ingenting. Varför odlar de ingenting på sina åkrar?

– Det där är inga åkrar. Det är bara död jord. Mycket fåglar. Hur många tror du? Femtio, hundra? Du skulle behöva ha någonting att räkna, så lugnar du ner dig lite.

Han lät riktigt vänlig. Ja, han vill mig väl, tänkte hon. Jag ska väl alltid kunna hitta något att räkna. Inte hus ... de är för få. Inte träd ... de är för många. Inte fåglar ... de rör sig ... Neej ...

– Vad ska jag räkna då, sa hon olyckligt och hörde att rösten fick ett svaj.

Han ryckte till för han hade redan glömt vad han hade sagt.

– Räkna ... räkna vägstolparna.

Hon försökte, men blev yr och hon ville inte titta på de lösa vägkanterna.

Äntligen dök staden upp. Nästan lodrät under dem låg den och den syntes knappt. Den hade samma färg som bergen.

Staden sov i solens hetta. De kunde smyga sig in i den, förbi några rörliga vaktposter som blickade nådigt ur de mörka gränderna genom visir av plastbandsdraperier. Röster tystnade vid caféborden, enstaka blickar dröjde sig kvar, men ingen skulle närma sig henne.

Hon skulle våga sätta ner sina fötter på deras gator. De skulle inte fånga henne. Inte studera henne mer än hon i hemlighet ville studera dem. Inte bränna henne på bål. Fast de var en by och hon en främmande.

Hon stannade vid ett skyltfönster. Små kors och amuletter. Allt som dessa människor behövde i sin tillbedjan och förtröstan. Eller bara i sin skrockfullhet. Lyckobringande stenar, symboler, små madonnabilder och så Påvens välsignande händer.

De hade lämnat sina väskor på hotellet, men inte blivit kvar i rummet för att bekanta sig med det. Hon hade ett vagt intryck av något kallt och oskyddat. Det var inte så hon ville bo. Men hon undvek att tänka på det. Hon lät blicken glida utmed guldhalsbandens glitter. Överallt i dem satt små korallberlocker.

- Man får inte veta vad du tänker, sa mannen trött.
- Vad tänker du på själv då?
- Man ska inte besvara en fråga med en fråga, sa han strängt.
- Det var inte en fråga du kom med. Det var ett konstaterande.

Hon vände bort huvudet. Gallret framför butiksfönstret drogs upp. En dam ställde välkomnande upp dörren till sin affär. De gick vidare. Tysta.

För en gångs skull följde Mark med henne in i en kyrka.

- Jag gillar takhöjden, sa han.

Det var ingen vacker kyrka. Hon önskade att den hade varit det. När han någon gång följde med henne ville hon att han skulle få se

kyrkorummet när det är vänligt. När det går att tycka om. En kyrka som luktar gott av stearinljus och ljuder av orgeltoner.

Denna var smutssvart inuti och tyst, förutom hårda ljud av dörrar. Den luktade mögel.

Hon synade väggarna. Kanske växte här något slags alg? Eller åtminstone en lav. En slemmig sort. Varför luktade den illa?

Ett stort marmorfat med vigvatten stod på fot vid altargången. Det kändes som om vigvattnet sipprat ut ur de unkna väggarna. En kvinna i ljusa långbyxor steg fram till fatet och doppade fingrarna i vattnet. Hon korsade sig, vänd mot altaret och såg hon, en liten knixande inlärd nigning. En bön? En önskan? Ett bevekande? Eller kanske en besvärjelse?

När hon var klar slank hon snabbt ut ur kyrkan igen.

Framme vid altaret låg en gammal präst på knä framför ett bokställ. Hans långa svarta rock satt illa över de kutiga axlarna. Över altaret hängde ett stort grått krucifix. Det reste sig över allt annat. Kring frälsarens huvud satt en gloria av vanliga nakna glödlampor, sådana man ser på nöjesfält och dansbanor. De var tända.

Då kom en liten flicka in i kyrkan. Hon hade en rosa klänning och var fem, sex år. Hon lekte försiktigt i gången. Sedan såg hon upp mot taket. Där fanns en helgonbild, en skulptur som sköt ut från en pelare. En mansgestalt i svarta trasor. Ett utmärglat ansikte med ett pipskägg som stack ut så vasst att man skulle kunna spetsa någon på det.

Flickan stod stilla. Så började hon gråta och sprang mot dörren.

Men den var för tung för henne. Mark märkte det. Han gick fram till dörren och öppnade den för henne. Flickan flög ut som en skrämmd fågel.

Just då kände Elisabeth att hon ville stanna hos honom. Åtminstone något längre. Kanske ändå alltid.

Hon hade ställt sin väska bredvid hans innanför hotellrumsdörren. Och hon hade lagt sin tröja på sängen.

Prästen reste sig mödosamt från bokstället. Han gick ut till sidan av en pelare och släckte belysningen runt Jesus. Sedan försvann han in i ett rum. Bönen var slut. Glorian släckt.

De kom ut. De andades. De stod kvar utanför portarna. Den lilla flickan lekte utanför. Hon hoppade bock över några stenspolare som ringade in kyrkans ingång. Hon skrattade. Hennes hår fladdrade efter henne och hon skrattade högre för varje gång hon lyckades. Hon skrattade över höjden och över sin egen vighet. Det var ett så vilt och triumferande och lyckligt skratt att Elisabeth måste stanna för att lyssna.

Att någon kunde känna sig så uppfylld av höjd och ilande säkerhet. Hon mindes hur hon hoppat från sten till sten över en bäck. Och för varje hopp var det som om stenen hon landat på var den sista tänkbara, men inom en del av en sekund dök det ändå alltid upp en ny sten, hon visste att det skulle hända bara för att hon trodde det och det hände, hennes ben hoppade av sig själva. Längre och längre ut. Över det djupaste och vidare in till den andra stranden. Om hon hade tvekat hade hon tappat farten och fallit. Men hon tvekade inte.

Flickan skrattade. Hon tog sats och sprang mot pollaren för att göra om sin konst, men nu fastnade hon och i nästa ögonblick låg hon på marken. Folk skyndade till när de hörde hennes skrik. Vad skulle man göra? Vem skulle hjälpa? En kvinna bröt sig igenom trängseln och lyfte upp henne. Hon bar henne bortåt. Flickans skrik hördes på avstånd.

Elisabeth stod så nära att hon kunde ha lyft henne från marken innan hennes mamma kom. Hon hade känt en impuls att göra det. Men kanske skulle flickan blivit rädd för henne. En stel främling. Hon gick fram till pollaren och la handen över den. En rostig järndel stack ut i toppen. Hon visade Mark. Han synade järnspetsen och svor över den. Varför såg man inte till hur saker och ting sköttes? Överallt lurar faror, tänkte hon. Man ska aldrig ge efter och lita på något, farligheten väntar alltid till just det ögonblick man glömt den, det var ju det hon visste.

De gick vidare in i gränden som hade börjat vakna. Den gamle prästen passerade förbi dem över kullerstensbeläggningen. Längre bort såg de flickan. Hon var glad igen och lekte med en hund. Mindes hon mannen som hade hjälpt henne ut ur kyrkan?

Dagarna i staden var heta och så många att hon förlorade räkningen. Det var här hon skulle lägga ner sin börda hade han tänkt, men var? Hon slog sina lovar kring den gamla kyrkan. Då och då kring brunnen på torget. Men där stod nästan alltid människor och då vågade hon inte gå nära. En gång, när solen lyste hårt, var där tomt

och hon gick fram till den. Men den tunna ljumma vattenstrålen i stentråget var lika vilsen och trött som hon själv. Det kunde inte vara dit hon skulle vända sig.

Varje natt hörde hon hundarna skälla på stjärnorna. Det var varmt och hotellfilten kliade. Mark sov bredvid henne. Han somnade alltid. Hon borrade i honom med blicken, men det hjälpte inte. Då vände hon honom ryggen och till sist somnade hon också. Hon sov oroligt. Hon vaknade. Hon sov vidare. Inne i sömnen var där någon. Hon såg ... ja, det var Liselotte, den stora vackra grannflickan, som satt i trädgården hemma och kammade sin systers hår. Det var i det gamla huset. Medan de fortfarande var vänner. Elisabeth gick fram till henne över den långa sneda grusgången, men när hon stod vid trädgårdsmöbeln ångrade hon att hon hade gått fram, eftersom hon plötsligt erinrade sig hur brutalt hon hade åldrats. Liselotte såg upp från det långa mörka hår hon höll i handen. Systemen, som blev kammad, sneglade upp med huvudet nedböjt och Liselotte log. Hon hade en vit spetsblus. Utanför trädgården sorlade skolgården. Liselottes hus låg alldeles intill skolan och de ekande ljuden av barnlekar hördes in i hennes trädgård.

Det var en dröm. I verkligheten måste också Liselotte ha åldrats. Om hon ens levde. Men det gjorde hon väl. Förökad och stark.

Istiden hade tryckt sig fram över Elisabeths ansikte utan att ens använda henne till någon biologisk kvinnans bestämmelse. Besvikelsen hade blivit en hållning hon inte längre märkte. Hon hade uppvaktat nyblivna mödrar med blommor och babykläder. Att så

små kläder kunde finnas och ändå inte vara dockkläder. Hon hade frågat i affären om det var möjligt för en nyfödd att vara så liten eller om det bara var vissa undantag. De hade skrattat och intygat att de var så små. Hon köpte storlek femtio, för att få pyssla med den pyttelilla dräkten. Och hon gratulerade. Det ställdes stora krav på hennes storsinnet. Men just nu förbittrades hon mest över att hon inte kunnat få behålla sin skönhet som lösen. Varför skulle hon åldras, när hon inte ens var använd?

– Du användes väl till något annat, sa Mark.

Han kunde hitta på allt möjligt för att trösta henne.

– Hm. Till att vara polis åt en massa ungar som inte vill lära sig något.

Fåfången är utsatt och sårbar hos den som inte är vacker.

Hon stirrade in i spegeln. Ett härjat landskap. Torrt och trött. Skrämda fågelvingar. Vissna spröt. Förödelse.

Hon nöp förargat i sitt skinn.

Det finns kvinnor som bibehåller sin ansiktsform med bara ett fint litet rynknät över. Hon hörde inte till dem. Massan i hennes ansikte förflyttades nedåt. Det var en pågående process. Man visste inte hur det skulle sluta och man ville inte tänka sig. Hon kunde känna hur bucklig hennes kind var när en tår trixade sig över den och bytte flöde, som en bäck i ojämn terräng. Men bara detta att hon grät var ändå oerhört. Hur kom det sig att hon äntligen kunde gråta?

Det måste bero på ljuset. På hennes förlamande trötthet. På den slitna skylten tvärs över gatan. På att hon till sist lät sig bäras av något, tänkte hon. Jag *har* tårar. Inte bara torr vrede. Men så hörde hon städpersonalen i korridoren och behärskade sin gråt. Hon torkade kinderna och smorde ansiktet med dagkräm. Sedan letade hon fram en pincett ur sin blommiga necessär. Hon hade börjat få ett slags mjukt böjda morrhår. Hon drog ut dem med ett precist stålnyp om varje skaft och tyckte plötsligt att hon hade en viss kontroll över sin situation.

Idag skulle de besöka en avlägsen by i bergen.

Del II

Hon ligger längst ner i sjukhusets källare, i ett rum där man ställt bårar med övertäckta döda kroppar. På en bår bredvid henne ligger Lena. Död.

Hon är inte rädd för de döda kropparna. Hon gör bara den förvånande upptäckten att hon själv inte är död och konstaterar att: Här ska jag inte ligga.

Och så börjar hon klättra upp mot den lilla ljusgluggen till fönster som sitter i takhöjd. Väggen är av cement.

Det är först när hon märker att gluggen är för trång för henne som det blir en mardröm och hon vaknar.

M:

Mark hade alltid älskat öar. Mest i tanken. I verkligheten besökte han sällan några. Men han läste om dem. Shetland, Sardinien, Tristan da Cunha. Och hon var som en ö. En av de frusna, stolt huttande. Avskuren från land. Med små skyddade sprickor av grönska och vassa utsidor för att skrämmas. En ö är inte stor nog att bevärdigas med namnet kontinent. Man vet inte vad det är den skyddar och hemlighåller och man når till den genom havet.

Man angör den lilla taggiga strandkanten eller hittar kanske en mjukt eftergiven bukt någonstans, en skyddad strand i en klyfta där det växer sju sorters blommor. Och där en hel liten värld av insekter lever sina liv och bygger sin historia. Bofasta gråsuggor och myror, och så humlor och fjärilar som kommit med vinden och sökt öns beskydd.

Han drog upp luckan till storköksdiskmaskinen. Med det smackande gummiljudet fälldes en vägg av varma droppar ut över honom. Han lät disken stå och skyndade sig att ta platsen bakom kassan. Det var vid den här tiden på dagen hon brukade komma. Ibland hände det att hon dök upp tidigare, men det hade hon inte gjort idag. Vissa dagar kom hon inte alls. Ibland kunde det gå flera dagar. Då började en oro krypa i honom som inför ett väderomslag. Han tyckte inte om det.

Hon kom den här dagen. Han tittade bort ända tills hon stod alldeles framför honom. Med sluten tapperhet böjde hon sig ner och plockade upp gaffeln som hon tappat på golvet, övervägde om hon skulle använda den eller kassera den tills hon, mycket försiktigt, tog en ny. Som om det var otillåtet.

De skulle snart stänga. Han lät henne sitta kvar medan han räknade in kassan och torkade av disken, diskret för att inte jaga bort henne.

Oftast behöll hon sin tunga gröna kappa på och kikade ut genom fönstret på fågeldammen. Hon hade en något flyende haka. Det var inte säkert att hon var söt, men hennes ansikte som han kunde se speglas på fönstrets insida hade något som han tyckte om. Djupliggande ögon som såg ut att snegla ut under en kant. Hennes näsa var stor och bestämd. Men känslig. Som om hon hade ett mycket gott luktsinne, tänkte han. Som ett djur.

Han kunde inte placera henne. Hon hade suttit här ganska många gånger nu. Han tänkte sig att hon hade fallit ut ur något sammanhang, ett ganska tyst och monotont. Och att hon nu inte visste vart hon skulle ta vägen.

I hemlighet utsåg han henne till det som var meningsfullt.

Han samlade in henne som man samlar in en bortfallen bit. Han noterade hennes närvaro som något som fanns när allt annat som funnits tagits ifrån honom.

Han stängde ner och gick hemåt så långsamt som det var möj-

ligt. Anna och Magnus hade sagt hejdå för längesedan och musiken var avstängd. Utmed gångbanorna lyste lyktorna som suddiga nystan i trädkronorna. De slog avlägsna ljusspår över den knaggliga issskorpan. Det hade blåst så hårt när den frös att den stelnat i vågor, som ett hav. Under den låg asfalten, torr och oberörd, och tänkte att allt var på låtsas.

E:

Varje morgon måste hon ändå fatta detta beslut – att stiga upp ur sängen. Det hade hon gjort alla dagar. Men nu hade hon glömt hur det gick till. Var det verkligen möjligt att människor *brukade* gå upp ur sin säng på morgonen? De flesta, eller bara några särskilt duktiga? De modigaste eller de mest aningslösa? Hon satt resklar på sängkanten och vågade bara doppa tån i livet som när som helst skulle tas ifrån henne. Det skulle ta slut. Ändå måste det levas. Hon trycktes ihop till ett litet hårt paket. Luftrören vägrade ta emot all denna främmande luft. Hela detta isande misstag. Det var inte meningen att hon skulle vara här. Det var bäddat för henne någon annanstans, inte här. Det var som om hon hade packat sin väska och väntade på att bli hämtad. Ingen idé att packa upp igen. Tåget skulle snart gå. Hennes ögon var utvakade och glasaktiga. De sved.

Hon suckade och la sig ner igen. Men det finns ingen vila när man bara väntar i ett ingenmansland.

Vårgryningen skallade mellan husväggarna.

Hon slumrade och föll, med skräckilningar i kroppen, hon gick på en hängbro över ett högt stup. Varje morgon samma sak. Flera timmar. Inte ta av täcket. Inte ta av nattlinnet. Absolut inte duscha. Kanske torka av sig med en mjuk handduk doppad i varmvatten.

Hon förde den innanför tröjan, inte naken. Aldrig naken. Många lager hud behövdes.

Hon längtade tillbaka till sjukhuset som ett tillåtet gömställe. Den svala lätta beröringen från den blyga neurologen, som inte begärde något av henne, inte ens visste att hon kunde prata. Hans små tunna precisa händer. Vad tänkte någon som han? Så länge hon ingenting visste kunde det vara allt. Han kunde vara en ängel. Han kunde vara den som speglade varje skiftning i henne.

Någon som fördjupade alla färger.

Hon hade varit ute i korridoren. Inne i badrummet med det stora mörkblå människoskötbordet med röda slangar. Det skrämde henne. Det hade något av industri och biltvätt och allvarlig skada över sig. Där skulle någon ligga. Sönderpinad. Ihjälskrämd.

Utanför hennes sal hängde en målning. En gammal kvinna som satt i en soffa. Hennes ansikte var uttryckslöst som döden. Utan minne. Något sjunket och förlorat.

Detta var allt hon kunnat se de första dagarna, när hon börjat ta sig upp ur sängen. Några dagar senare skulle hon upptäcka en annan bild längre bort i korridoren, nästan ända borta vid sällskapsdelen. En liten kvadratisk bild med gröna kullar. De var naivt ordnade och platta i perspektivet. Grönt gröna. Precis hanterliga och trygga.

Hemma fanns ingen vila.

I den stora sjukhusstaden hade hon känt sig passivt delaktig i en

stor rörelse. Där kunde hon ligga stilla, blunda och ändå veta att allt pågick runt om henne.

Men nu ...

Uppe ur sin säng öppnade hon ytterdörren och stack ut näsan. Det luktade kallt. Oftast lyste lampan i trapphuset. Men det ledde inte vidare, som hennes dörr på sjukhuset lett ut i en korridor där människor passerade. Ett ständigt flöde, en så fläktande och kravlös förbindelse med yttervärlden.

Och en sköterskeexpedition som stod öppen, där personalen satt och bladdrade i papper och pratade och skrev. Ingjutna i sin lugna ström av sysselsättning. När hon själv inte orkade och inte kunde finna mening i någon syssla utfördes de, genomfördes, som skyddande sånger omkring henne. Gav tiden sina flodbäddar att strömma innanför.

En dag när hon stack ut näsan kändes den vemodigt hemmahörande lukten av stekt lök från våningen nedanför. Det var från den bostaden hon ibland hörde barnröster och föräldrar. Musik och gäster som kom och gick.

Därinne låg ett hem.

Det lyste inne i sig självt. Tryggt och slutet. Hon tänkte sig det med guldväggar och röda sammetsfåtöljer. Hur många barn som bodde där visste hon inte. De liknade varandra. Mamman och pappan var så unga att de också liknade barn. Det lät som om hela familjen och deras släkt och vänner lekte därinne. Det musicerades.

Elisabeth fick huvudvärk av ljuden, men hon skämdes för att klaga. Och hon skulle inte våga ringa på. Ful och skär och naken, som en ömsande eremitkräfta.

Detta är en berättelse om Mark och Elisabeth. Hon, en utbränd omplacerad lärare, får ett sammanbrott ett halvår efter sin lillasysters bortgång. När hon kommer hem från sjukhuset känner hon sig inte redo för livet, utan naken och hudlös. "Allt levande behöver ha ett dis eller annat fuktigt hölje omkring sig. Jorden måste ha atmosfären. Tomatkärnan sin glatta dräkt." Hon tar promenader i Slottsskogen där hon möter Mark som har tappat sin livsdröm. Han får syn på Elisabeth när hon kommer till caféet där han arbetar och han börjar fundera på att locka henne till sig. Han drivs av en vilja att hjälpa och tänker att han skulle kunna sätta henne i rörelse. Han bär också på ett förflutet.

Berättelsen handlar om hur hård och begränsande livsformen man tilldelats är, att befinna sig i en kropp som kan lida och om att söka något när marken sviktar. Den handlar mycket om gränserna mellan magiskt tänkande, bön och besvärjelse och om att vilja vara behövd. Det är också en berättelse om förlåtelse.

Catharina Ståhlgren skriver mycket om människans litenhet i existensen utan att ha några färdiga svar. För henne är förnimmelsen litteraturens minsta beståndsdel och det känns viktigt att kunna gestalta den så precist som möjligt. Hon är en skrivande och målände kvinna, utbildad jurist, som bor med sin familj omväxlande i Göteborg och på en ö i Bohuslän.

FOTO: SAVAN/CHORTIP

**Förlagshuset
SILJANS MÅSAR**
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88097-67-5